

*Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant.
Zij zullen in Hem gezegend worden (Ps. 72:17a)*

HANS VAN KESTEREN (83) ORGANISEERT STATIEGELDACTIES VOOR GOEDE DOELEN:

'Ik heb de noden en behoeften gezien, dat gaat me aan het hart'

Drieëntachtig jaar is hij, maar nog geenszins van plan om achter de geraniums te kruipen. Daarvoor heeft hij nog te veel energie en bovenal compassie met mensen die minder bedeed zijn dan hijzelf en vele van ons. Hans van Kesteren heeft een warm hart voor kansarme mensen. Vooral voor kinderen die het niet zo getroffen hebben met de plek waar hun wieg heeft gestaan. Het 'omzien naar je naasten' heeft hij van huis uit meegekregen, met name van zijn moeder. Zij spaarde geld voor drie missionarissen, die de inhoud van haar spaarpotje goed konden gebruiken voor hun goede werk in verre oorden. In de voetsporen van zijn moeder zette Hans' jongere broer Gerard in 2007 de Van Kesteren Foundation op, met als doel onafhankelijke liefdadigheidsinstellingen te ondersteunen die met kinderen werken, voornamelijk in ontwikkelingslanden. Van het begin af aan was Hans daarbij betrokken. Nadat hij zich vier jaar geleden vanwege gezondheidsredenen terugtrok uit de foundation, wilde hij wel graag doorgaan met dit mooie werk. Op kleinere schaal zamelt hij nu geld in voor vier goede doelen, waar Stichting Albanië Comité er een van is. Dankzij zijn goede contacten met diverse supermarkten in Huizen en omstreken, hangen er vier keer per jaar een maand lang posters van het Albanië Comité, Grannies2Grannies Friesland, Nationaal Fonds Kinderhulp en een project in Mexico bij de statiegeldautomaten. Klanten kunnen hun statiegeld doneren via de oranje doneerknop. Dat levert jaarlijks per supermarkt zo'n € 1000,- op. Het maakt Hans blij om op deze manier zijn steentje bij te dragen aan mensenleed, waarvoor hem vroeger thuis al de ogen werden geopend.

middelste en mijn broer Gerard de jongste. Het is onze moeder geweest die ons heeft laten zien hoe je anderen kunt helpen. Zij had contacten met missionarissen in

'Ik kom uit een gezin met negen kinderen,' vertelt Hans van Kesteren. 'Ik ben de

Hans van Kesteren (83): 'Ik ben in heel wat landen geweest. Ik heb de noden en behoeften gezien. Hoe dat komt, vraag ik nooit. Het gaat mij erom dat ik op deze manier wat extra's kan doen.'

Brazilië, Indonesië en Afrika. Ze spaarde voor deze drie paters en ondersteunde hen op deze manier. Statiegeld had je in die tijd nog niet, dus werden er andere dingen gespaard, waarvan ze het geld in een spaarpotje deed. Eens in de zeven jaar kwamen de missionarissen langs en dan ging het spaarpotje open. Daar zaten een paar gulden in en daar waren de paters heel blij mee. Zodoende zijn wij als kinderen warm geworden binnen het geloof. Drie van ons zijn naar het seminarie gegaan, maar uiteindelijk zijn we niet in het priesterambt terechtgekomen. Ikzelf had bijvoorbeeld heimwee naar thuis. We hadden als familie hele goede contacten met elkaar, een heel warm gezin, en daar kreeg ik heimwee naar.

Mijn moeder had een speciaal gevoel voor mensen die het minder hadden dan wij. Zij zorgde dat er gespaard kon worden. Mijn vader heeft altijd keihard gewerkt om de kinderen te voeden en scholing te kunnen geven. Voor kerkelijke projecten werd altijd geld opzijgelegd, of we het nu konden missen of niet. Ik heb dat van huis uit meegekregen en dat zit er nog steeds in. Het is nu mijn missie.'

Zo veel kinderen met problemen

De Van Kesteren Foundation werd opgericht op 17 december 2007. Hans weet de datum nog precies. 'Mijn broer Gerard heeft altijd een heel goede baan gehad. Hij vroeg zich af wat hij met al dat geld moest doen en besloot een foundation op te richten en daar zijn geld in te stoppen. Hij was niet getrouwd, had geen kinderen en vond dat er zo veel kinderen met problemen op de wereld waren die geen ouders hadden, op straat leefden, verlaten waren. Hij wilde deze kinderen ondersteunen, dat was de doelstelling van de foundation.

Je had in die tijd diverse projecten van goede doelen, waarvan het bestuur in Nederland zat. Ik werd bestuurslid van de foundation, maar ook van de projecten die we wilden ondersteunen. Hoe we aan de projecten kwamen? Als je een foundation opricht, dan wordt dat gepubliceerd. Zo kregen we aanvragen binnen die we bekeken en beoordeelden of ze voldeden aan onze doelstellingen en of het om wees- en straatkinderen ging. We bezochten de besturen en als we hen gesproken hadden, bezochten we de projecten ook. Zo kwamen we in Honduras, Malawi, Rio de Janeiro,

Omzien naar je naaste.

Zuid- en Midden-Amerika en Afrika. We gingen erheen om te zien of het geld goed besteed werd. Ik nam deel aan de besturen die vanuit Nederland aangestuurd werden en Gerard, die in Zwitserland woont, aan de Zwitserse besturen. Steeds meer mensen werden erbij betrokken.'

Kwestie van vertrouwen

In de tijd van de foundation, ontstonden contacten ook spontaan. Zoals die keer dat Hans op de markt in Almere een vrouw ontmoette, die betrokken was bij een project voor straatkinderen in Ghana.

'Het project paste binnen onze doelstelling, zodat ik dacht: die mensen ga ik helpen,' vertelt Hans. 'Bij de ontmoeting met het bestuur kwamen we een aantal dingen tegen. Ik zei tegen Gerard dat we maar eens ter plekke moesten gaan kijken. Het was één grote janboel. Ze hadden een grote doelstelling, maar geen geld. Binnen een jaar hadden we € 75.000 bij elkaar. Hoe we dat voor elkaar kregen? Je schrijft fondsen aan die bekend zijn in Afrika. Het was een zoektocht. Je komt erachter hoe je mensen moet benaderen om te vragen of ze ondersteuning willen geven aan de mensen in Ghana. We bedachten een heel systeem en gaandeweg is dat gegroeid.

Tot vier jaar terug, tot na corona, ben ik betrokken geweest bij de foundation. Toen ik gezondheidsproblemen kreeg, ben ik eruit gestapt. Het werd me te veel. Gerard had een goede club mensen om zich heen, zodat ik me terug kon trekken. Wel ben ik op zoek gegaan naar andere projecten die ik zou kunnen doen, en die heb ik ook heb gevonden. Dat zijn het Nationaal Fonds Kinderhulp, het Albanië Comité, een project in Mexico en Grannies2Grannies Friesland geworden. Deze vier zijn behapbaar voor me. Ergens kon ik het ook niet laten om weer iets te gaan doen. Ik had tenslotte de contacten al met een stuk of vijftig supermarkten voor statiegeldacties. Hoe je zo'n groep supermarkten opbouwt? Ja, ik stap gewoon een supermarkt binnen,' glimlacht Hans. 'In het begin is het een kwestie van vertrouwen als ze met je in zee willen gaan. Het geld dat binnenkomt, wordt in eerste instantie op mijn rekening gestort. Ik boek het ter plekke in de supermarkt over naar het goede doel. 'Kijk, het is overgemaakt, hoor,' laat ik op mijn mobiel zien. Het zou makkelijker zijn als supermarkten het rechtstreeks op

Kansarme mensen.

de rekeningen van de goede doelen storten. Maar dan kan ik niet controleren of het geld ook daadwerkelijk is overgemaakt. Daarom ga ik zelf maar langs.'

Bonnetjeszuil weg

'Het is een keer gebeurd dat zomaar iemand langs een supermarkt is gegaan, die zei dat hij van het goede doel was en het geld kwam ophalen. Dat geld was dus weg. In de tijd dat je nog zuilen had waar je je statiegeldbonnetjes in kon gooien, is het voorgekomen dat zo'n zuil buiten stond in plaats van in de winkel. De zuil is meegenomen en al die bonnetjes waren verdwenen. De dief heeft vast de bonnetjes met de grootste bedragen eruit gehaald en te gelde gemaakt. Dat kan nu niet meer, want tegenwoordig kun je de doneerknop op de statiegeldautomaat indrukken. Je gezicht laten zien in een supermarkt is belangrijk. Ik ben zelf bedrijfsleider geweest bij Blokker, al is dat een andere branche dan de levensmiddelen. Maar je weet hoe een bedrijfsleider erin staat. Als ik voor het eerst kom, leg ik uit hoe de statiegeldactie werkt. In het begin is het een kwestie van vertrouwen. Toen ik de eerste keer bij de Albert Heijn aan de Lindenlaan kwam, hadden ze een jonge bedrijfsleider die niet goed wist hoe hij ermee om moest gaan. Er komen natuurlijk heel veel mensen met hun goede doelen langs. Ik wil niet de projecten waar ik geld voor ophaal verheffen boven die van anderen. Er zijn veel goede doelen. Wij hebben het hier hartstikke goed. In landen als Afrika, Zuid- en Midden-Amerika zijn ze vele malen behoeftiger dan wij. Ik heb dat met eigen ogen gezien. Dat vertel ik ook aan de bedrijfsleiders van de supermarkten. 'Zouden jullie ons een kans willen geven om met een statiegeldactie

Liefdadigheidsinstellingen ondersteunen die met kinderen werken.

hier geld voor op te halen?' vraag ik dan. Als je met een goed verhaal binnenkomt, wekt dat vertrouwen. Op deze manier heb ik nu vier projecten onder de aandacht gebracht, waarvoor ik een statiegeldactie mag houden bij een aantal supermarkten. In oktober bezoek ik de supermarkten om te bespreken in welke maanden de acties voor het volgende jaar gehouden kunnen worden.'

In de rij

'Ik heb wel gemerkt dat er steeds meer aanvragen zijn voor statiegeldacties, zodat je in de rij moet staan. Veel supermarkten ondersteunen nu alleen nog lokale projecten, zoals de Voedselbank. Ik begrijp dat wel, zeker omdat er zo veel mensen zijn die problemen hebben en moeilijk de voedselkosten kunnen betalen en daardoor afhankelijk zijn van de Voedselbank. De vier projecten waarvoor ik met de statiegeldactie geld ophaal, mogen in Huizen gehouden worden bij de Albert Heijn Lindenlaan, de Jumbo en bij diverse supermarkten in de omgeving. Een probleem waar je regelmatig tegenaan loopt is dat de geldgever vraagt wat er met het geld gedaan wordt. Dan vraag je aan de ontvanger wat er met het geld gebeurd is, omdat de gever dat wil weten. Soms krijg je als antwoord dat ze geen tijd hebben om dat na te gaan. Als je zo'n antwoord krijgt, zeg ik: 'Dan willen we niet meer met jou samenwerken.' We willen de juiste informatie aan de geldgevers kunnen geven. Uiteindelijk blijft er dan een groep over waarmee je goed kunt samenwerken, waar ook het Albanië Comité toe behoort. In de decembermaand vorig jaar is er met de statiegeldactie ruim € 400 opgehaald. Ik vind

Kinderen die het niet zo getroffen hebben met de plek waar hun wieg heeft gestaan.

Mensen die geen onderdak, kleding en voedsel hebben.

het heel mooi als ik hoor dat er in de zomer weer een jongerenreis naar Albanië georganiseerd wordt, waarbij jonge mensen hulpverleningswerk gaan doen:

Tot tranen toe geroerd

Hans vertelt over Grannies2Grannies Friesland, een project waarbij dertien oma's uit Friesland contact hebben met oma's uit Oeganda.

'Ze hebben geen huisvesting, geen bedden of tafels, maar passen wel op hun kleinkinderen omdat de ouders aan het werk moeten of de kinderen verlaten hebben. Of het zijn weeskinderen, meestal door aids. De grannies wonen in huisjes die op instorten staan,' laat Hans een foto zien, met daarnaast een foto van een nieuw huisje.

'Voor € 3750,- heb je zo'n nieuw huisje. Daar word ik nou helemaal warm van,' zegt hij met een glimlach.

Het Nationaal Fonds Kinderhulp kwam op zijn pad naar aanleiding van een muzikale kerstvertelling over de vrek Ebenezer Scrooge bij Omroep Max. Het televisiespektakel wordt jaarlijks opgevoerd om samen met het Nationaal Fonds Kinderhulp aandacht te vragen voor kinderarmoede in Nederland.

'Ik was tot tranen toe geroerd,' vertelt Hans.

Het programma 'Tijd voor Max' haalt altijd mensen binnen die iets bijzonders doen. Nijpende situaties worden uitgelicht, waarvoor geld wordt binnengehaald. Hans zocht een keer contact met het televisieprogramma ten behoeve van een project van een vrouw in Malawi, die 20 jaar lang op vrijwillige basis had gewerkt met weeskinderen.

'Ze was inmiddels gepensioneerd, maar had geen bron van inkomen. Dat raakte me. Ik heb een mail gestuurd naar Omroep Max en heb over deze vrouw verteld. Omdat ik geen antwoord kreeg, ben ik via de personeelsingang binnengekomen. 'Dit project zouden jullie binnen moeten halen', heb ik gezegd. Uiteindelijk kreeg deze vrouw vijf minuten in de uitzending. Ik ben erbij geweest. Het heeft niet het geld opgeleverd wat ik hoopte, maar het heeft wel indruk gemaakt.'

Aan het hart

Het Albanië Comité kende Hans van de kledinginzameling en de schoenendoosactie, waar hij zelf ook kleding en schoenendozen voor aanleverde. 'Ik kwam in contact met Anne-Lise en later ook met Pieter Van der Poel die de fondsenwerving doet. Ik heb hen de statiegeldactie voorgesteld en uitgelegd dat ik het leuk vind om op deze manier iets bij te dragen.

Zo heb ik ook contact met de besturen van de andere projecten. Ik heb wel eens tegen ze gezegd: 'Als ik op een heel simpele manier € 8000,- per jaar op kan halen, dan moet jullie dat ook lukken.' Er zijn misschien nog wel meer opa's, oma's, vaders, moeders, ooms of tantes die overtuigend een verhaal kunnen vertellen over een goed project en op die manier ondersteuning kunnen bieden. Wat ik kan, kunnen zij ook. Misschien kunnen de jonge mensen in Bunschoten-Spakenburg, die wel eens mee zijn geweest met een jongerenreis, ook iets dergelijks doen als er een ingang is bij supermarkten. Zo zouden de statiegeldacties uitgebreid kunnen worden. Ik heb nu nog energie, maar er komt een tijd dat dat een keer over is. Ik merk dat het moeilijker wordt om supermarkten te interesseren, omdat ze vaak kiezen voor lokale projecten. Maar ik gun ieder het zijne, hoor. Bij Albert Heijn aan de Lindenlaan kan ik rekenen op zo'n € 250 per maand. Voor de vier projecten haal ik dus bij deze supermarkt € 1000 op in m'n eentje. Het gaat in eerste instantie om vertrouwen krijgen. Goede contacten leggen en onderhouden. Maar het gebeurt ook dat er een nieuwe manager wordt aangesteld, die zelf z'n vrienden en contacten heeft. Dan loopt het uit je vingers en raak je zomaar een adresje kwijt. Afrika, Peru, Malawi, Midden- en Zuid-Amerika... ik ben in heel wat landen geweest. Ik heb de noden en behoeften gezien. Dat gaat me aan het hart. Mensen die geen onderdak, kleding en voedsel hebben. Hoe dat komt, vraag ik nooit. Het gaat mij erom dat ik op deze manier wat extra's kan doen.'

Hans van Kesteren draagt het hulpverleningswerk van het Albanië Comité een warm hart toe.

Met een statiegeldactie wat extra's doen voor het Albanië Comité.

Eindsprint nodig voor Voedselpakkettenactie

Om 900 voedselpakketten te kunnen vullen, hoopt Stichting Albanië Comité op een eindsprint om het streefbedrag van € 49.500 te kunnen halen.

Elke bijdrage is welkom op bankrekeningnummer **NL97 RABO 0329 9600 08** t.n.v. Stichting Albanië Comité o.v.v. 'voedselpakketten'. Helpt u mee om de Albanese families een voedzaam en onvergetelijk kerstcadeau te geven vanuit een warm, Hollands hart? Zo geef je vreugde door, waar je zelf ook blij van wordt.

500 schoenendozen

Dankzij de Schoenendoosactie kunnen 500 kinderen rond de feestdagen verrast worden met een hartverwarmend cadeau. Een geweldige score, waar de stichting blij mee is. Aan iedereen die mee heeft gedaan: heel hartelijk bedankt voor al die mooi versierde schoenendozen met leuke en nuttige cadeautjes voor de Albanese kinderen.

ZELFGEMAAKTE SPULLETJES EN NOTENSPEL OP DE KRAAM:

Kerst in en rondom de Oude Kerk

Livemuziek, kraampjes van o.a. goede doelen, een knutsellokaal voor de kinderen, een moment van rust in het stiltecentrum en prachtige inzendingen van de fotowedstrijd. Zaterdag 20 december staat de Oude Kerk van 11.00 tot 16.00 uur binnen en buiten in het teken van 'Kerst beleef je samen.'

In het midden van de kerk, in het hart, kunnen kaartjes gehangen worden met een vraag over 'hoop'. De kaartjes zijn verkrijgbaar in de diverse winkels en bij het hart zelf. Door middel van dit grote hart wil de organisatie mensen stil laten staan bij hun bron van hoop.

De antwoorden zullen hopelijk verbinding opleveren, zoals ook het interkerkelijk overleg verbinding met elkaar heeft door één geloof, één bron van Hoop en één God. Het Albanië Comité is deze zaterdag aanwezig met een kraam, waarop leuke en lekkere zelfgemaakte verkoopspulletjes worden aangeboden. De opbrengst is voor de diverse hulpverleningsprojecten. Ook wordt het inmiddels bekende notenspel opgesteld, waarmee bezoekers een kans kunnen wagen om de uit de koker rollende noot een klap met de hamer te geven en stuk te slaan. En natuurlijk geldt: altijd prijs.

Heel veel dank voor uw onmisbare steun ten behoeve van het werk in Albanië.

We hopen ook in het nieuwe jaar weer op u te mogen rekenen.

Het bestuur van het Albanië Comité wenst u allen gezegende kerstdagen en alle goeds voor 2026.

Armoede blijft armoede

'Soms lijkt het alsof er niets verandert. We blijven gezinnen bezoeken, jaar na jaar, en telkens zien we hetzelfde: arm blijft arm. Het leven is voor velen een dagelijks gevecht om rond te komen, om te overleven. En toch... achter elke deur schuilt ook een verhaal van kracht, liefde en waardigheid,' laat Anne-Lise tijdens haar oktober-bezoek aan Albanië weten.

'Vandaag zijn we weer bij verschillende gezinnen op bezoek geweest. Hoe vaak we het ook doen, het blijft iets wat raakt: arm blijft arm, en dat laat ons telkens opnieuw zien dat hulp nog steeds hard nodig is.

Bij Fiqo was het verdriet voelbaar. Hij mist zijn vrouw zo erg dat het hem letterlijk pijn doet. Hij vertelde: 'Ik weet dat ze ziek was en dat ik haar overal mee moest helpen, maar ik had haar nog. Ik kon delen met haar wat me bezighield.'

De zorgen om alleen verder te moeten na haar overlijden drukken zwaar op hem. Toch gaf het hem troost dat ze er toen nog over konden praten.'

Delen vanuit armoede

'Bij Fiqereta was de sfeer juist warm en vertrouwd. Ze was blij ons weer te zien. De vorige keer ging het slecht met haar, ze had gezondheidsproblemen en zat helemaal niet lekker in haar vel, mede door het verlies van haar broer. Nu zag ze er, dankzij de medicijnen die ze van ons gekregen had, een

stuk beter uit. Alles werd uit de kast gehaald om het gezellig te maken. Ze plukte druiven uit haar tuin en brak het versgebakken brood doormidden: 'Omdat ik weet dat jij dat zo lekker vindt,' zei ze glimlachend. Zo'n gebaar, delen vanuit haar armoede, raakt me telkens opnieuw. Er blijven zorgen, maar voor nu was het fijn om bij haar te zijn, en om ook haar schoondochter Mosa te ontmoeten, samen met haar vier dochters.

Bij het volgende huis waar we aankwamen, was niemand thuis. We hebben het voedsel daar achtergelaten.'

Ook hoop

'Een ander bezoek eindigde in een stevige knuffel van oma, die altijd zo dankbaar is voor alles wat

we voor haar en haar gezin doen. Hun huis raakte zwaar beschadigd door de aardbeving en verkeert in zorgelijke staat. We zouden zo graag méér voor hen doen dan alleen voedselpakketten uitdelen. Daarom hebben we Luli, onze handige klusser, gevraagd om volgende week te komen kijken of het mogelijk is het dak dicht te maken voor de winter. Of dat gaat lukken, horen we binnenkort.

Het blijft roeien met de riemen die deze gezinnen hebben. De verhalen die we horen, blijven ons raken, steeds opnieuw. Een knuffel, een hand vasthouden, laten zien dat je om iemand geeft... Die verbinding met deze mensen is meer waard dan goud. Armoede blijft, maar zolang er mensen zijn die blijven omzien naar elkaar, is er ook hoop.'

Arm blijft arm.

Enthousiasme voor jongerenreis 2026

'Volgend jaar lijkt het mij ook leuk om mee te gaan' en 'Wanneer is de volgende reis en kan ik mij al aanmelden?' Zomaar twee vragen die in augustus al gesteld werden, toen de groep net terug was van de jongerenreis.

'Dat laat het grote enthousiasme onder jongeren zien,' vertelt coördinator Margreet Visser. 'Ze horen van vrienden en vriendinnen de ervaringen en dat maakt hen nieuwsgierig. Eind november hebben we de informatiemiddag gehad voor 2026 en als het goed is, is de groep nu al compleet.'

Anne-Lise, Gerda, Gerard en Margreet zijn alweer gestart met het voorbereiden en er is ook al een mooi klusproject gevonden.

'De komende tijd zullen we de groep aan iedereen voorstellen en ook van ons laten horen door acties op te zetten. We zijn dankbaar om zo weer met elkaar op te trekken en op weg te gaan naar een mooie reis in de zomer van 2026,' aldus Margreet.

Periodieke giften geheel aftrekbaar

Stichting Albanië Comité is door de belastingdienst aangewezen als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dat betekent dat giften aan onze stichting aftrekbaar zijn van het belastbaar inkomen. Met veel van onze projecten zijn grote bedragen gemoeid. Elke gift, hoe klein of groot dan ook, is daarom meer dan welkom.

Sinds enige tijd hoeven periodieke giften (die geheel aftrekbaar zijn), niet meer in de vorm van een notariële akte te worden vastgelegd. Dat betekent dat het voor de gever en Stichting Albanië Comité eenvoudiger en goedkoper is geworden om een meerjarige gift te doen. Hiervoor is alleen nodig dat de benodigde overeenkomst door beide partijen wordt ingevuld en ondertekend. De overeenkomst van de Belastingdienst is te vinden via onze website, 'Sponsoring' aanklikken en daarna 'financiële giften'.

Land vol knopen en verdwenen putdeksels

In Albanië lijkt de lucht soms een web van draden te dragen. Overal waar je kijkt, lopen kabels kriskras door elkaar, aan elkaar geknoopt of nonchalant over palen geslingerd. Wat op het eerste gezicht een rommel lijkt, vertelt eigenlijk een bijzonder verhaal.

Na het communistische tijdperk bleef een oud netwerk achter waarop iedereen gewoon zijn eigen draden toevoegde, zonder dat iemand het

genoeg: het werkt allemaal. Al valt nog wel geregeld de elektriciteit weg en is het internet langzaam. Dat maakt allemaal niet uit, want het werkt wel. Misschien is dat wel typisch Albanië: een land waar creativiteit belangrijker is dan perfectie. Alles loopt, alles stroomt... zelfs al zitten er af en toe een paar extra knopen in.

Verdwenen putdeksels

Na de draden die de lucht doorkruisen, vallen je al snel de gaten op in de grond. In Albanië vertelt zelfs de straat zijn eigen verhaal. Je moet hier niet alleen uitkijken voor kuilen in de weg, maar soms ook voor de weg zelf. Regelmatig zie je plots een gapend gat waar ooit een putdeksel lag. Overdag valt het nog op, maar zodra de avond valt, wordt wandelen een avontuur met risico's. Eén verkeerde stap in het donker en je belandt zomaar in een diepe put.

Nog altijd onderweg

Gemeenten proberen de open gaten te dichten, maar vaak is het dweilen met de kraan open. Nieuwe deksels verdwijnen soms binnen enkele dagen weer. En dus ontstaan er creatieve oplossingen: een houten plank, een oude autoband, of een stapel stenen die dienstdoet als nooddeksel. Het zegt iets over Albanië: een land dat nog altijd onderweg is, balancerend tussen armoede en vooruitgang, tussen overleven en herstellen. Zelfs de stoepen dragen hier sporen van veerkracht en van gemis. Want wat op het eerste gezicht gevaar lijkt, vertelt -net als de draden in de lucht- vooral een verhaal van mensen die ondanks alles blijven zoeken naar manieren om verder te gaan. 'En zo leer ik elke dag opnieuw kijken naar wat zichtbaar is en naar wat daar stilletjes onder schuilgaat.'

Een web van draden.

oude eerst weghaalde. Zo groeide er een kleurrijke wirwar, waarin oud en nieuw letterlijk samenkwamen.

Creativiteit

Nog steeds wordt er volop geïmproviseerd. Breekt er een draad, dan knoopt men er gewoon een nieuwe aan. Een internetprovider erbij? Die hangt zijn kabels er vrolijk tussen. En gek

'Ik vroeg me af waarom die putdeksels steeds verdwijnen,' vertelt Anne-Lise Lubbers. 'Het antwoord is eenvoudig, maar pijnlijk: ze worden gestolen en verkocht als oud ijzer. Een paar euro levert zo'n zwaar stuk metaal op, genoeg voor een maaltijd, of een paar dagen brood. Voor de een een manier om te overleven, voor de ander een bron van gevaar.'

De putdeksels worden gestolen en verkocht als oud ijzer.

Fantastische Huizerdag

'Net terug van een fantastische Huizerdag,' laat Anne-Lise Lubbers na afloop van het Huizer festijn weten.

Zaterdag 13 september stond het centrum weer vol met kramen en activiteiten. Het Albanië Comité was van de partij en kan terugkijken op een geslaagde dag.

'Wat hebben we geboft met het weer. Gezellige mensen aan de kraam gehad en leuke gesprekken,' aldus Anne-Lise. De totale opbrengst bedroeg € 481,75, een prachtige score.

Winterstop kleding

Voor wat betreft de wekelijkse kledinginzameling geldt ook dit jaar weer een winterstop.

In december is het magazijn aan de Fabrieksweg 2 gesloten.

In het nieuwe jaar start de inzameling weer op maandag 5 januari.

Water dat niet altijd stroomt

In Albanië is stromend water geen vanzelfsprekendheid. Waar wij in Nederland zonder nadenken de kraan opendraaien, komt daar in veel dorpen slechts een paar uur per dag water uit de leiding. Daarna blijft het stil, soms urenlang, soms dagen.

'Voor de huizen staan overal lege flessen en jerrycans, klaar om gevuld te worden zodra het water weer stroomt,' vertelt Anne-Lise Lubbers. 'Anderen hebben ze al tot de rand gevuld staan, een kleine voorraad, zorgvuldig bewaard. Op de daken zie je blauwe watertanks: geen luxe, maar noodzaak.

Wij zelf hebben een lange slang vanuit de bergen naar ons kinderkuis. Daardoor hebben we meestal de hele dag water, al wordt het in de zomer, wanneer de hitte oploopt tot boven de veertig graden, vaak een strijd. De put droogt op en elke druppel telt.

In de omliggende dorpen is het nog moeilijker. Mensen lopen met flessen of kruiwagens naar de bron, vaak in de brandende zon. Toch delen ze wat

ze hebben, hoe weinig het ook is. Wanneer na een droge dag het water weer begint te stromen, voelt dat als een zegen. Het is een herinnering, dat wat voor de één vanzelfsprekend is, voor een ander pure rijkdom betekent. Tussen de lege en volle flessen zie je het echte gezicht van rijkdom.'

Een kleine voorraad water, zorgvuldig bewaard.

Colofon

Stichting Albanië Comité ♥ www.albaniecomite.nl ♥ tel: 06-82603916 (algemeen telefoonnummer)

Voorzitter

PeterJan van de Put
tel: 06-18258229
e-mail: voorzitter@albaniecomite.nl

Secretaris

Henriëtte Sijl-La Roi
e-mail: secretaris@albaniecomite.nl

Penningmeester

Bert Boot
tel: 06-30765708
e-mail: penningmeester@albaniecomite.nl

Fondsenwerving

Pieter Van der Poel & Dolf Kos & Ronald Zeeman
e-mail: fondsenwerving@albaniecomite.nl

Inzameling goederen

Pieter Van der Poel
tel: 06-82603916

Vrijwilligers staan iedere eerste maandagavond van de maand (met uitzondering van feestdagen) van 19.00 tot 20.00 uur klaar om kinderkleding en tienerkleding (maten XS, S en M), kleding voor volwassenen, (kinder)attributen, medische hulpmiddelen e.a. in ontvangst te nemen bij het magazijn aan de Fabrieksweg 2. Kinderkleding en tienerkleding dienen in aparte zakken/dozen aangeleverd te worden. Kleding voor volwassenen gaat naar Stichting Kinderen in Nood te Bussum.

Giften

Elke gift is welkom op het volgende rekeningnummer:

NL97 RABO 0329 9600 08

t.n.v. Stichting Albanië Comité

De Stichting Albanië Comité is een algemeen nut beogende instelling en heeft een ANBI-status.

